

SUDEN NÄLKÄ

NANNA SUSI: OLE VAROVAINEN (2011–2012, ÖLJY KANKAALLE, 200 X 200 CM).

Nanna Susi (s. 1967) on taiteilija, jonka työssä maalaustaiteen vuosikymmen – 1980-luku – elää. Wolfgang Max Faust, edesmennyt saksalaisen uusekspressionismin, ”heftige Malerei”, puolustaja ja tulkitsija, luonnehti ajan taiteellista latausta ”kuvien näläksi”. Kirjassaan *Hunger nach Bildern 1982* Faust – ainoa Faust silloisen Länsi-Berliinin puhelinluettelossa, kuten hän tapasi luonnehtia yhteystietojaan – ja hänen kollegansa Gerd de Vries kirjoittivat, kuinka taiteilijoille syntyi tarve ilmaista esittävin kuvin viestejä sisimmästään, tehdä ja ajatella itse annettujen ideologioiden tai teorioiden sijasta.

Sudenkaan nälkä ei ole kyltynyt. Suuria kankaita syntyy, ja värin aineellinen läsnäolo koskettaa samoin kuin maalausten tarinat ja

tunne. Hänen taiteensa ei jää pelkäksi retinaaliseksi kokemukseksi, vaan se myös tuoksuu, painaa ja täyttää tilaa yltäkyläisesti.

Saksalainen ”villi maalaus” oli myös politiikkaa ja ironiaa. Se provosoi. Suden maalaukset ovat runollisempia ja ehkä henkilökohtaisempiakin. Suorat yhteiskunnalliset kannanotot eivät häntä sytytä, mutta itsenäinen ja itsepäinen pohjoismainen nainen on kuvassa mukana. Tunteet – milloin suorakaiset, milloin melankoliset tai sentimentaaliset – ovat Suden maalausten motiiveja ja energiaa. Pateettisuutta hän sanoo rakastavansa. Kaikkea on oltava paljon, kun kohtuullisuus on liian vähän.

Mies seisoo rantavedessä. Pystyvedoin maalattu selkä erottaa hänet veden vaakalinjoista. Mies virtsaa katse horisontissa. Suuri risupartainen miehenkasvo hohtaa hopeisena. Suudelma. Elettyä, elähtänyttäkin ruumiillisuutta. Tällaista jatkää Susi maalaa. Mies on luontoa – nainen tarkkailija, joka kadehtii toisen suvereenia vapautta tai kuvitelmaa sellaisesta. Metsäntuoksuinen jätkä, ehkä ei aivan sisäsiisti.

Lähempänä kuin saksalaista uusekspressionismia Susi on maalausotteeltaan italialaista transavaguardiaa, jossa mielihyvä ja maalaamisen ilo korostuivat. Toisaalta Susi itse pitää maalausprosessia rankkana. Hän muovailee värillä maalaustensa tekstuurin kerroksellisen reliefimäiseksi, mutta kuvatilaa syvyttä hän ei tavoittele. Hahmot ovat aina pinnassa.

Taideopintonsa Kuvataideakatemiassa Susi aloitti 1980-luvun lopulla ja vei päätökseen 1990-luvun puolivälissä lähimpinä opettajinaan Leena Luostarinen, Tommy Mäkelä ja Juhani Blomstedt. Paraikaa Susi työstää uusia maalauksia Helsingin taidemuseossa Tennispalatsissa syyskuun lopulla avautuvaa näyttelyään varten.

— KIMMO SARJE